

Arrest

nr. 179 361 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2015 diende verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 10 juni 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 11.12.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 11.12.2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4,1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2,1° of 3° van het KB van 08.10.1981): een medische inschatting van de VDAB, attesten van Wijkgezondheidscentrum De Regent, inschrijvingsbewijzen VDAB, doorverwijzing van de VDAB, een arbeidsovereenkomst dd. 25.05.2011, een loonfiche, attest van begeleiding door GTB en een trajectovereenkomst.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst dd. 25.05.2011 voor onbepaalde duur en een loonfiche van mei 2011 voor. Uit nazicht van de RSZ-databank dd. 10.06.2016 blijkt dat de tewerkstelling van betrokkene reeds werd beëindigd op 31.07.2011. Gezien de tewerkstelling reeds achterhaald is, kan het verblijfsrecht als werknemer niet worden erkend op deze basis (art.50,§2, 1° van het KB van 08/10/1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld is in België. Derhalve diende hij eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken.

Betrokkene toont wel aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB dd. 12.02.2016 en 01.03.2016 maar hij toont niet aan een reële kans te maken op tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB en achterhaalde tewerkstelling geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. Het is immers niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om een tijdje te werken dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Betrokkene legt een medische inschatting, aangevraagd door de VDAB, en attesten van Wijkgezondheidscentrum De Regent voor. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene medische problemen heeft. Er kan echter geen rekening gehouden worden met deze medische elementen bij de beoordeling van het dossier gezien nergens uit artikel 40, §4 blijkt dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand hem dat zou beletten, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de gevraagde documenten overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 om het verblijfsrecht te kunnen bekomen.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene, door zijn medische problemen, arbeidsongeschikt is maar wel dat hij begeleiding nodig heeft voor het vinden van geschikte tewerkstelling. Betrokkene werd hiervoor door de VDAB doorverwezen voor trajectbegeleiding door GTB en er werd door GTB een trajectovereenkomst opgesteld. De afgesloten trajectovereenkomst toont op zich niet aan dat er een reële kans op tewerkstelling zou zijn, wel integendeel. De trajectbegeleiding voorziet in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Deze begeleiding geeft geen enkele garanties betreffende een tewerkstelling en bewijst dus niet dat betrokkene effectief aan de slag zal kunnen gaan. De tewerkstellingskansen hangen immers ook niet alleen af van de begeleiding maar ook van allerlei andere elementen zoals bijvoorbeeld de kwalificaties en vaardigheden van betrokkene, zijn werkhouding en inspanningen om werk te vinden, enz...In het dossier zit nergens informatie betreffende zijn actieve zoektocht naar een job (sollicitaties), diploma's, kwalificaties of specifieke vaardigheden van betrokkene, evenmin bewijzen betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken. Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd van een reële kans op tewerkstelling. Betrokkene kan bijgevolg evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2,3° van het KB van 08.10.1981).

Uit het dossier blijkt ook nergens dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van een ander statuut opgenomen in art. 40 §4,1e lid van de wet van 15.12.1980 om in die hoedanigheid het verblijfsrecht te bekomen.

Gezien deze elementen in het dossier kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft

buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 11.12.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 50, §2, 2°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Hij zet het eerste middel uiteen als volgt:

"[...]

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden rust volgens de motivatie op de evaluatie van de DVZ dat verzoeker geen reële kans maakt op tewerkstelling. Echter, tot driemaal toe laat de DVZ blijken dat zij de wettekst aldus interpreteren dat er bewijs moet worden geleverd van een reële kans op tewerkstelling "in de nabije toekomst"

Nergens in de wetteksten kan worden teruggevonden dat een reële kans op tewerkstelling aldus moet worden begrepen.

De vreemdelingenwet stelt dat iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij "nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld"

Het vreemdelingenbesluit uit 1981 verduidelijkt in artikel 50, §2, 3° dat voor het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld "rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; "

In bovenstaande beslissing wordt duidelijk geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, hoewel deze duidelijk gekend zijn bij de DVZ. Immers, de trajectbegeleiding van GTB werd opgestart omdat verzoeker niet arbeidsongeschikt is, maar wel medische begeleiding nodig heeft en er daarom nood is aan een niet stressvolle deeltijdse tewerkstelling als opstap naar een voltijdse tewerkstelling. In het medisch verslag van de VDAB op 11 februari 2016 staat immers: "tewerkstelling in het gewoon economisch circuit lijkt haalbaar, op termijn. Als overbrugging, en om vertrouwen op te bouwen kan een niet al te stresserende en niet voltijdse tewerkstelling overwogen worden. "

Verder wordt het verzoeker verweten dat hij geen sollicitaties kan voorleggen. nochtans is de trajectovereenkomst met verzoeker duidelijk. Het stappenplan voorziet het volgende "je komt in begeleiding bij GTB. Vanuit je dokter krijgen we het advies om rustige stappen te nemen naar het vinden van betaalde tewerkstelling. We gaan ook kijken naar je mogelijkheden en zullen de eerste periode voornamelijk oriënterend werken. Zo kan je eventueel doorverwezen worden naar de oriënterende actie van GTB waar we je ondersteunen in het bepalen van een jobdoelwit. Nadien gaan we je ondersteunen bij het vinden van vacatures gericht op dit jobdoelwit. Het is ook mogelijk dat je eerst nog een opleiding dient te volgen. Ook hier zal je op steun van GTB kunnen rekenen. "

uit gesprekken met het GTB werd het voor verzoeker duidelijk dat het nog niet de bedoeling was om reeds nu al zelfstandig te gaan solliciteren, daar er eerst nog een oriëntering zou moeten worden gevolgd. De trajectovereenkomst dateert bovendien nog maar van 25 april 2016. Het is dus logisch dat er op dit moment nog geen vacatures werden voorgesteld, gelet op de inhoud van de overeenkomst.

Nergens wordt een negatieve evaluatie gemaakt van de werkhouding van verzoeker en ondanks de medische problematiek, blijft de arbeidsbemiddelaar ervan overtuigd dat een inschakeling in het normale economische circuit mogelijk is. Door te stellen dat de afwezigheid van de reële mogelijkheid op tewerkstelling in de nabije toekomst aantoonde dat verzoeker geen reële kans maakt op tewerkstelling schendt de DVZ artikel 40 van de vreemdelingenwet, dan toch tenminste de motiveringsplicht.

Immers, DVZ lijkt de reële kans op tewerkstelling te verwarren met de onredelijke belasting voor het nationale sociale zekerheidstelsel doordat zij blijft hameren op een tewerkstelling in de nabije toekomst. Doch, deze onredelijke belasting is enkel een reden om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een werkzoekende, niet om het verblijfsrecht te weigeren.

Het middel is ernstig."

2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de toepassing van de wet op onwettige wijze heeft verstrengd door tot driemaal toe in de bestreden beslissing te eisen dat bewijs wordt geleverd van een reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst. Hij verwijst naar het feit dat hij medische begeleiding

nodig heeft en ingevolge psychische klachten nood heeft aan een niet stressvolle deeltijdse tewerkstelling. Hij verwijst daarbij naar het medische verslag van de VDAB van 11 februari 2016, waarin werd gesteld dat een gewone tewerkstelling haalbaar is op termijn. Met betrekking tot het feit dat hij geen sollicitaties kan voorleggen, verwijst hij naar de trajectovereenkomst die hij afsloot met het GTB. Hij verwijst hiernaar dat het duidelijk is dat het niet de bedoeling was om nu reeds als zelfstandige te gaan solliciteren, doch dat eerst nog een oriëntering moest worden gevolgd.

Artikel 40, §4, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; [...]”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat nergens uit artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet blijkt dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand dat zou beletten, vrijgesteld kan worden van het voorleggen van de gevraagde documenten overeenkomstig artikel 50, §2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Artikel 50, §2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

3°werkzoekende:

*a)een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b)het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

Niet betwist is dat verzoeker geen sollicitatiebewijzen heeft voorgelegd, noch enig ander concreet element dat een aanwijzing kan bevatten op een reële kans op tewerkstelling. Hij legde - naast de reeds achterhaalde bewijzen van vroegere tewerkstelling - een inschrijving bij de VDAB voor, attesten van het wijkgezondheidscentrum, een medische inschatting van de VDAB, evenals een attest van begeleiding door het GTB en een trajectovereenkomst.

Hoewel uit artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet geenszins kan worden afgeleid dat de unieburger, die in België werk komt zoeken, vrijgesteld kan worden van het bewijs dat hij werk zoekt of een reële kans op tewerkstelling heeft wanneer hij ziek of arbeidsongeschikt is, volgt uit artikel 50, §2, 3°, van de vreemdelingenwet dat bij de beoordeling van de reële kans om te worden aangesteld, rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Verzoeker deed de aanvraag voor een verklaring van inschrijving op 11 december 2015 en schreef zich op 12 februari en 1 maart 2016 in bij de VDAB.

Verzoeker werd medisch onderzocht, maar hieruit kan hoe dan ook geen algemene arbeidsongeschiktheid worden afgeleid. Uit het schrijven van verzoekers trajectbegeleider bij het GTB-Antwerpen van 25 april 2016 blijkt dat verzoeker begeleid zal worden naar werk en dat in eerste instantie zal worden uitgekeken naar een niet stressvolle deeltijdse tewerkstelling als opstap naar een voltijdse tewerkstelling. Het feit dat de trajectbegeleider aan verzoeker een zeer geleidelijke strategie voorstelt met het oog op het vinden van een aangepaste tewerkstelling, wijst er niet op, zoals verzoeker tracht voor te houden, dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft, doch kan er net zo op wijzen dat het in verzoekers geval bijzonder moeilijk blijkt te zijn om een tewerkstelling te vinden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt ook op dat de opdracht van de trajectbegeleider los staat van de beoordeling door de verwerende partij of dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling maakt in de zin van artikel 40, §4, 1°, van de vreemdelingenwet.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen bewijs voorlegt van een kans op tewerkstelling *“in de nabije toekomst”*, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij daarmee een te beperkende lezing aan artikel 40, §4, 1°, van de vreemdelingenwet heeft gegeven. Het is niet kennelijk onredelijk van een *“reële kans op tewerkstelling”* te vereisen dat

deze “kans” een minimum aan tastbaarheid heeft of dat het bestaan van een dergelijke “kans” wordt geïllustreerd aan de hand van pogingen om werk te vinden.

Met betrekking tot de trajectbegeleiding motiveert de bestreden beslissing immers dat *“deze begeleiding geeft geen enkele garanties betreffende een tewerkstelling en bewijst dus niet dat betrokkene effectief aan de slag zal kunnen gaan. De tewerkstellingskansen hangen immers ook niet alleen af van de begeleiding maar ook van allerlei andere elementen zoals bijvoorbeeld de kwalificaties en vaardigheden van betrokkene, zijn werkhouding en inspanningen om werk te vinden, enz...”* Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze het enkele feit dat hij een trajectbegeleiding volgt van aard is aan te tonen dat hij voldoende inspanningen levert om werk te vinden.

Verder wordt gemotiveerd dat het dossier geen bewijsstukken bevat *“betreffende zijn actieve zoektocht naar een job (sollicitaties), diploma's, kwalificaties of specifieke vaardigheden van betrokkene, evenmin bewijzen betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken.”* Zo merkt de Raad ook op dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat in eerste instantie moet worden uitgekeken naar een deeltijdse, niet stresserende tewerkstelling, maar ook daartoe blijkt niet dat verzoeker enige poging heeft ondernomen.

Waar verzoeker nog betoogt dat de trajectovereenkomst nog maar dateert van 25 april 2016, blijkt daaruit niet dat de verwerende partij aan verzoeker een onredelijke korte termijn heeft toegekend om zijn kansen op tewerkstelling aan te tonen. Immers dateert de aanvraag van inschrijving als werkzoekende van 11 december 2015 en werd de bestreden beslissing pas genomen op 10 juni 2016. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker *“onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd van een reële kans op tewerkstelling.”*

Waar verzoeker nog betoogt dat de reële kans op tewerkstelling wordt verward met de onredelijke belasting van het sociale zekerheidsstelsel, valt van een dergelijk motief geen spoor te bekennen in de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT